
Nezapomenutelné legendy

Jen málo úmrtí se dotklo tolika lidí, jako tomu bylo v pěti případech popsaných v této knize. Skon princezny Diany a prezidenta Johna F. Kennedyho pozměnil způsob, jímž na sebe nahlížely celé národy. Miliony lidí přijaly Elvise Presleyho a Michaela Jacksona do svého života natolik, že jejich ztrátu vnímali, jako by jim zemřel někdo z rodiny. Více než půlstoletí uplynulo od chvíle, kdy ve své ložnici zemřela nahá a osamocená Marilyn Monroe, ale její obraz je stále k vidění na každé velké obchodní ulici.

Ve všech pěti případech přišla smrt náhle a způsobila šok – také proto, že postihla lidi ještě příliš mladé. Překvapivě možná způsobí, že nejstarším z nich byl padesátiletý Jackson; JFK se dožil čtyřiceti šesti, Elvisovi bylo dvaadváctičet a princezně Dianě i Marilyn teprve třicet šest.

Všech pět úmrtí se také pochopitelně stalo předmětem nekončícího rozpitvávání jak ze strany úřadů, tak v médiích. Už v době, kdy ještě byli naživu, média o této pěti předkládala všemožné polopravdy, takže lidé o každém z nich diskutovali, kritizovali je a uctívali, jako by to byli blízcí přátelé. Proto jsme se většinou spokojili s takovými verzemi o způsobu a důvodech jejich skonu, jaké nám média předložila.

Vstřebávali jsme všemožné konspirační teorie koncipované kolem vraždy prezidenta Kennedyho, ale vlastně se nám ani nechtělo věřit, že by šlo o dílo nějakého pomateného „komouše“, který střílel očarovanou kulkou.

Jackson sice měl za sebou období, kdy ho spojovali s mladými chlapci, nicméně šlo o nevinnou oběť finančně náročného playboyského lékaře. Conrad Murray poté, co Jacksonovi aplikoval silné anestetikum, aby mohl

usnout, měl napilno klábosit po telefonu se svými přítelkyněmi. Jackson už se neprobudil.

Marilyn Monroe stále jako by chodila sem a tam po visutém laně spojujícím slávu a nejistotu, až upadla do tak hlubokého zoufalství, že předávkování barbituráty působilo jako poslední výkřik, jímž se domáhala pozornosti.

Podobně tomu bylo s Presleym: smažené sendviče s burákovým máslem, pilulky a paranoia z něj udělaly odulou karikaturu umělce z dob, kdy zpíval „Blue Suede Shoes“, a nakonec se stal obětí vlastní slabosti.

A Diana? Nu, havárie auta v Paříži byla přece dopravní nehoda, nebo ne?

Jako novinář jsem se dvěma z těchto tragédií bezprostředně zabýval, a tak jsem věděl, že kolem princezny Diany a Michaela Jacksona se objevilo mnohem víc příběhů, než se kdy dostalo na veřejnost. V Dianině případě ovlivňoval britský establishment s nemilosrdným patriotickým zanícením veškeré publikované informace, až to zavánělo protiimigrantským rasismem, a zničil někdejšího vlastníka obchodu Harrods Mohameda Al-Fayeda, jehož syn Dodi Al-Fayed při nehodě rovněž zahynul. Vyzývám každého, kdo si přečte moje vyličení událostí vedoucích k Dianině smrti, průběhu nehody a událostí následujících, aby zvážil, bude-li věřit, že šlo o hru náhody.

Podle tvrzení Paula Burrella, který v té době sloužil jako Dianin komorník, mu sama královna sdělila, že na Dianině smrti mělo podíl působení „temných sil“. Fakta zkoumaná optikou zpětného pohledu jasně ukazují, že toto vyjádření nebylo vůbec přehnané.

Pokud jde o Jacksona, seděl jsem téměř každý den u soudu s doktorem Conradem Murrayem, který se konal v roce 2011 v Los Angeles. Dospěl jsem k závěru, že tenhle nafoukaný lékař vlastně posloužil jako obětní beránek, což bylo – s ohledem na média – nezbytné z hlediska vyšetřovacích orgánů zabývajících se „zločiny“ vztahujícími se k významným osobnostem. Choval se neeticky a nečestně, ale zdaleka v tom nebyl sám. Vinu s ním měli nést ještě další, ti však vyvázli bez trestů.

Obdobně jako v případě Dianiny smrti bylo i v případě zavraždění JFK pro jisté mocné síly mnoho v sázce a záleželo na tom, jak se událost bude prezentovat veřejnosti. Někdo by mohl namítnout, že pokud je ve hře otázka národní bezpečnosti, stírá se rozdíl mezi správným a nesprávným; uvažte však, že po střelbě v Dallasu zemřelo více než sto lidí, kteří byli s událostí nějak propojeni, a mnozí z nich za hrůzných okolností. Atentát nebyl ani zdaleka akcí osamělého střelce.

Určité vlivné síly z vrcholných vládních úřadů a ze špiček organizovaného zločinu v USA se střetly v názorech na to, jak má být naloženo s Marilyn Monroe. Teprve později, daleko později, se ve spisech, které vedla FBI o plavovlasé sexbombě, objevily pověsti o jejích milostných pletkách jak s JFK, tak s jeho mladším bratrem Robertem F. Kennedym. Z tak komplikované pavučiny jistě nebylo lehké uniknout.

Pokud jde o Elvise, jeho život i smrt jsou pevně propojeny s „Mafií z Memphisu“, partou jeho přátel, parazitů a nohsledů, a to do té míry, že tito lidé byli raději ochotni lživě tvrdit, že byl objeven mrtvý v posteli, než by po pravdě řekli, že ho našli ležet s pyžamovými kalhotami u kotníků poté, co spadl hlavou napřed ze záchodové mísy. Nikdo by nepopřel, že Elvis ke konci života zápolil se zlými osobními démony, ale v té době se také začal jeho život obracet k lepšímu a zpěvák doufal, že se vrátí zpátky ke své bývalé manželce Priscille. Čím více se toho člověk dozvídá o posledních dnech Elvisova života, tím méně pravděpodobné se zdá, že jeho smrt byla důsledkem nehody nebo sebevraždy..., a tím hrozivěji se vynořuje možnost vraždy.

Nechci vám vnucovat, čemu máte věřit. Něco z toho, co budete na následujících stránkách číst, už možná znáte z dřívějšíka, některá vysvětlení se také dočkala odsouzení jako plané konspirační teorie. Ale také zjistíte, že pouhý výčet známých a ověřených skutečností dodává těmto „teoriím“ větší váhu, a naopak oficiální verze se jeví jako záměrně zkrácené.

Když jsem začal zkoumat okolnosti úmrtí těchto pěti osobností, ohromilo mě, kolik skutečností bylo buď utajeno, nebo překrouceno. Ve všech pěti případech se objevuje množství lží, které mají zamaskovat jejich stinné stránky a nejisté kontury a vzbudit zdání, že je vše v naprostém pořádku, že není žádný důvod k nejistotě nebo dalšímu pátrání.

Pravý opak je ale pravdou. V každém z těchto pěti případů existují velmi znepokojivé důvody, proč se o ně zajímat. Otázky zůstávají a mohu jen doporučit, abychom se stavěli velmi obezřetně k odpovědím, které jsme doposud dostávali.

MARILYN MONROE

Svíčka jejího života zablikala ve větru a zhasla během vlahé kalifornské noci v srpnu 1962.

Filmová bohyně, která zdánlivě měla všechno, po čem mohla zatoužit – omračující vzhled, mocné ctitele a bohatství převyšující nejmělejší sny – si sáhla na život a přivedila milionům svých fanoušků nesmírný otřes.

Anebo snad...

Jistě, vedle ní se našly prázdné lahvičky od prášků na spaní Nembutal, a rozhodně nebylo tajemstvím, že se životem nejistě potácela pod tíží své slávy a trpkých zklamání, jichž se dočkala během bouřlivých let.

Našli ji v posteli ležet nahou na břiše. V ruce stále svírala sluchátko bílého telefonu – zkrátka krasopisné tragické ukončení pohádkového života, který jí nesmírně zhořkl. Získala velmi brzy příliš mnoho a vyhořivala jako svíce, k níž ji přirovnal sir Elton John o mnoho let později, aby se s ní rozloučil písní, kterou pak dojmavě přepsal do verze určené zemřelé princezně Dianě.

Avšak během měsíců a let následujících po Marilynině smrti se objevovalo stále víc podrobností o jejích utajovaných intimních vztazích s některými nejmocnějšími muži Ameriky a pozvolna se ukazovalo, že její tragédie má složitější pozadí, než se zprvu soudilo.